

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 404/2024-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Minebea AccessSolutions Slovakia s. r. o.**, K letisku Budova 1329, Košice, zastúpenej IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Asan/8/2021 z 31. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na výsluch svedkov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie „*podľa čl. 6“ a „čl. 6 ods. 3 písm. d)*“ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným rozsudkom najvyššieho správneho súdu. Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vrátiť vec najvyššiemu správneému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že rozhodnutím Inšpektorátu práce Košice (ďalej len „prvostupňový orgán“) z 27. septembra 2013 bola sťažovateľke uložená pokuta 33 000 eur podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o inšpekcii práce“) za porušenie povinností stanovených predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci vrátane predpisov upravujúcich faktory pracovného prostredia. O odvolaní sťažovateľky rozhodol Národný inšpektorát práce (ďalej len „druhostupňový orgán“) rozhodnutím z 20. januára 2014 tak, že odvolanie zamietol.

3. Proti rozhodnutiu druhostupňového orgánu podala sťažovateľka správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Košiciach prvým rozsudkom z 28. mája 2014 tak, že žalobu zamietol. Prvý rozsudok krajského súdu bol na základe odvolania sťažovateľky zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2015 z dôvodu, že krajský súd dostatočným spôsobom nepreskúmal všetky námietky sťažovateľky.

4. Druhým rozsudkom z 15. júna 2016 krajský súd zrušil rozhodnutia správnych orgánov, pričom v odôvodnení uviedol, že druhostupňový orgán mal *ex offico* prihliadnuť na nezákonne vykonané dokazovanie zo strany prvostupňového orgánu, pretože v rozpore s princípom verejnosti a ústnosti, čoho sa sťažovateľka dožadovala, jej bolo znemožnené využiť oprávnenie prítomnosti pri prerokovaní veci. Na základe kasačnej sťažnosti žalovaného najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3Asan/3/2016 z 21. marca 2018 (ďalej len „zrušujúci rozsudok“) zrušil druhý rozsudok a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd poukázal na uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 134/2014 z 5. februára 2014 a jeho názorový posun v obdobnej otázke. V zmysle toho správny orgán nie je povinný s odkazom na § 21 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) nariadovať ústne pojednávanie v konaní o inom správnom delikte, je však povinný presne a úplne zistiť skutkový stav veci.

5. Po vrátení veci na ďalšie konanie rozhodol krajský súd v poradí tretím rozsudkom zo 14. októbra 2020 tak, že žalobu sťažovateľky zamietol. V odôvodnení rozsudku krajský súd poukázal aj na závery najvyššieho súdu vyslovené v zrušujúcom rozsudku. Ten uviedol, že zo samotného administratívneho spisu bolo zrejmé, že skutkový stav bol zistený dostatočne, sťažovateľke bolo umožnené vyjadriť sa ku všetkým podkladom získaným v priebehu inšpekcie, pričom prvotné vyšetrovanie príčin pracovného úrazu vykonala sama sťažovateľka, preto nebol dôvod na nariadenie pojednávania.

6. Sťažovateľka podala proti tretiemu rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť. Podstata jej námietok spočívala v tvrdení, že správne orgány nevykonali ústne pojednávanie, čím jej bola odňatá možnosť vyjadriť sa k zisteným skutočnostiam a klásť svedkom v priebehu správneho konania otázku. Z tohto dôvodu bol skutkový stav zistený nezákonne.

7. Napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu bola zamietnutá kasačná sťažnosť sťažovateľky proti tretiemu rozsudku krajského súdu zo 14. októbra 2020.

8. Z napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu vyplýva, že prvostupňový orgán vykonal v období od 10. januára 2013 do 1. marca 2013 vyšetrovanie príčin pracovného úrazu s ťažkou ujmom na zdraví postihnutej zamestnankyne. Dňa 1. marca 2013 vypracoval protokol, podľa ktorého bolo zistené porušenie povinnosti zo strany sťažovateľky ako zamestnávateľa tam bližšie konkretizovaných ustanovení dotknutých predpisov. V protokole bolo aj uvedené, v čom porušenie spočívalo, teda v akom rozsahu nevykonala sťažovateľka opatrenia na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci so zreteľom na všetky okolnosti práce. Obsah protokolu bol prerokovaný so splnomocneným zástupcom sťažovateľky, ktorý požiadal o určenie lehoty na vyjadrenie sa k obsahu protokolu. Dňa 11. marca 2013 bolo na prvostupňový orgán doručené vyjadrenie sťažovateľky k protokolu. Ten sa s vyjadrením vysporiadal dodatkom č. 1 z 19. marca 2013 k protokolu, ktorý bol aj sťažovateľke doručený. Podľa najvyššieho správneho súdu vykonal prvostupňový orgán rozsiahle dokazovanie a skutkový stav bol zistený zákonným

spôsobom. Z neho vyplýva, že v rozhodnom čase bol prevádzkovaný pracovný nástroj, ktorý sťažovateľka nezabezpečila tak, aby pri jeho používaní bola zaistená bezpečnosť a ochrana zdravia pri práci, pretože nebol vybavený funkčnou ochrannou bezpečnostnou bariérou. Počas celého konania bolo sťažovateľke umožnené riadne uplatňovať jej procesné práva. V súvislosti s posúdením naplnenia skutkovej podstaty správneho deliktu podľa zákona o inšpekcii sa najvyšší správny súd stotožnil so závermi krajského súdu a poukázal na skutočnosť, že v danom prípade išlo o absolútnu objektívnu zodpovednosť, ktorá vzniká bez ohľadu na zavinenie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, ktorej nosným argumentom je nesprávna aplikácia analógie trestného práva a jeho základných zásad v konaní o správnom delikte, ktorá mala za následok porušenie uvedených práv sťažovateľky.

10. Časť II ústavnej sťažnosti tvorí teoretický, zákonný a tiež judikatórny podklad, na základe ktorého sťažovateľka založila svoj právny názor o povinnosti správnych orgánov i správnych súdov aplikovať v konaní o správnom delikte základné zásady trestného práva. Rovnako formuluje právny záver založený na kritériách daných judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Engel v. Holandsko o tom, že správne delikty podľa zákona o inšpekcii práce sú trestnými obvineniami podľa čl. 6 dohovoru. Preto považuje závery správnych súdov o tom, že správny orgán nebol povinný v priebehu inšpekcie uplatňovať základné zásady trestného práva v rozpore s uvedenými ustanoveniami ústavy, dohovoru a s § 195 písm. c) a d) Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“). Najvyšší správny súd sa odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (R 30/2012, R 2/2014), a tým priamo od zákonného príkazu.

11. Podľa sťažovateľky napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu jej práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a „čl. 6“ a „čl. 6 ods. 3 písm. d)“ dohovoru, a to odňatím práva na výsluch svedkov v jej prítomnosti, keďže správny orgán bol povinný pred uložením sankcie vykonať nové konanie a nariadiť ústne pojednávanie.

12. K namietanému porušeniu jej práva na obhajobu podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a práva na právnu pomoc došlo tým, že správne orgány mali pred začatím inšpekčného konania poučiť osoby konajúce v mene sťažovateľky o jej práve na právnu pomoc a následne jej umožniť, aby sa toto konanie viedlo za prítomnosti právneho zástupcu;

13. Namietané porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru vidí sťažovateľka predovšetkým v tom, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený a najvyšší správny súd sa nevysporiadal so zásadnými argumentmi sťažovateľky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) a preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie ústavných práv tvoriacich obsah základných zásad trestného konania [čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru] a práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru) napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu ako kasačného súdu vo veci, ktorej predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o uložení pokuty sťažovateľke pre porušenie zákonných povinností na úseku bezpečnosti práce a ochrany zdravia. Jadro sťažnostnej argumentácie spočíva v tom, že správne orgány a správne súdy nespĺnili povinnosť aplikovať základné zásady trestného práva predovšetkým v štádiu inšpekčného, resp. kontrolného konania, ktoré predchádza správne konaniu o uložení správnej sankcie, a tým došlo k porušeniu uvedených práv. Ústavný súd podotýka, že námietky, ktorými sťažovateľka v ústavnej sťažnosti spochybňovala napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, boli totožné s námietkami, ktoré predostrela už v správnom konaní i v správnej žalobe a s ktorými sa už odvolací druhostupňový orgán a následne aj krajský súd, najvyšší súd v zrušujúcom rozsudku a napokon najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku nálezite vysporiadali.

16. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 119/03, IV. ÚS 43/04, IV. ÚS 238/07, II. ÚS 75/2021). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 352/06, III. ÚS 697/2021).

17. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozhodnutím krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali. Ústavný súd teda skúmal, či medzi namietaným pochybením najvyššieho správneho súdu a tvrdým porušením základných práv a slobôd existuje príčinná súvislosť. Okolnosti odôvodňujúce existenciu takej príčinnej súvislosti sťažovateľka uvádza v námietkach týkajúcich sa nedostatku aplikácie zásad trestného konania v konaní o správnom delikte, a tým nezákonnosti dôkazov vykonaných v správnom konaní počas výkonu inšpekcie. Ústavný súd vo svojej judikatúre už deklaroval, že správne trestanie preberá zásady trestného konania, teda že princípy vzťahujúce sa na súdne trestanie za trestné činy je potrebné vzťahovať aj na správne trestanie (III. ÚS 571/2015, II. ÚS 242/2020), a preto pri správnom trestaní je potrebné nálezite skúmať, či uloženie sankcií za konkrétny skutok (čin) je v súlade so zásadami správneho trestania. Z tohto hľadiska je potrebné vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktmi, za ktoré ukladá trest súd, a deliktmi, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 147/2008).

18. Podstatou v okolnostiach tejto prerokúvanej veci je rozdielne právne nazeranie na povinnosť uplatňovať základné zásady trestného práva v priebehu inšpekcie. Z obsahu sťažnostnej argumentácie tak vyplýva požiadavka kategorickej analógie zásad trestného konania v konaní

o správnom delikte, ktorá absolútne a bez výnimiek premieta základné zásady trestného konania predovšetkým do štádia inšpekčnej kontroly. Naproti tomu najvyšší správny súd s odkazom na judikatúru ústavného súdu (sp. zn. II. ÚS 134/2014) a kasačného súdu (rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 7Sžo/1/2013 z 24. 9. 2014, sp. zn. 8Sžo/66/2013 z 20. 11. 2014 a sp. zn. 3Asan/3/2016 z 21. 3. 2018) vyslovil názor, že z právnych predpisov nevyplýva, že by správny orgán mal v každom jednotlivom konaní o správnom delikte povinnosť vykonať ústne pojednávanie. Vo veciach správneho trestania nariadenie ústneho pojednávania závisí od okolností každého konkrétneho prípadu s tým, že pokiaľ orgán verejnej správy ústne pojednávanie nenariadi, z odôvodnenia vydaného rozhodnutia musí byť zrejmé, ktoré skutočnosti boli podkladom pre vydanie rozhodnutia a akými úvahami sa orgán verejnej správy riadil.

19. Bude na správnom súde, aby posúdil, či v konkrétnom prípade nedodržanie zásady ústnosti, priamosti a bezprostrednosti malo za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Pri posudzovaní potreby dodržania zásady ústnosti v rámci administratívneho konania je potrebné prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, povahu správneho deliktu v širšom zmysle, ako aj na druh a výšku hrozacej sankcie. Obdobným spôsobom pristupuje k otázke nariadenia ústneho pojednávania pred správnym súdom vo svojej judikatúre aj ESĽP, ktorý dôsledne vyhodnocuje okolnosti konkrétneho prípadu, napríklad dôsledky vyplývajúce zo sankcií, výšku sankcie, skutočnosť, či mal sťažovateľ možnosť písomne reagovať na vyjadrenia, a v závislosti od výsledku tohto zhodnotenia posudzuje, či došlo k porušeniu čl. 6 dohovoru v konaní pred súdom (napr. *Jussila v. Fínsko*, sťažnosť č. 73053/01, rozsudok z 26. 11. 2006). Táto požiadavka ESĽP je zhmotnená v § 5 ods. 6 a 8 a § 107 ods. 1 písm. a) SSP (*Baricová, J., Fečík, M., Števíček, M., Filová, A. a kol.* Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018, 997).

20. Kľúčová otázka, s ktorou sa musel ústavný súd vysporiadať, je tá, či sťažovateľkou namietané nedodržanie povinnosti správnych orgánov v konaní o správnom delikte a uložení sankcie postupovať analogicky aplikáciou základných zásad trestného konania (odobrené správnymi súdmi) mohlo spôsobiť porušenie ňou uvedených práv, v dôsledku čoho jej bola uložená pokuta.

21. Ústavný súd sa stotožňuje s názorom najvyššieho správneho súdu o tom, že v danom prípade nedošlo k porušeniu, resp. k nerešpektovaniu zásad trestania. S poukazom na § 21 ods. 3 zákona o inšpekcii práce v spojení s § 21 ods. 1 Správneho poriadku možno konštatovať, že osobitný zákon, v tomto prípade zákon o inšpekcii práce, nariadenie ústneho pojednávania správneho orgánu neukladá. Podľa názoru správnych súdov v posudzovanej veci si povaha veci nevyžadovala nariadenie ústneho pojednávania. Ústavný súd už v uznesení sp. zn. II. ÚS 134/2014 z 5. februára 2014 uviedol názor, že neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred správnym orgánom nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci. K otázke, či orgán verejnej správy mal v konkrétnom prípade nariadiť podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku ústne pojednávanie, bude správny súd v každom konkrétnom prípade v závislosti od vykonaného dokazovania v rámci správneho konania vyhodnocovať, či nenariadenie ústneho pojednávania pri prejednávaní správneho deliktu je takou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia respektíve, či nariadenie ústneho pojednávania bolo na účely administratívneho konania potrebné. Aj podľa judikatúry ESĽP neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k ústnosti a verejnosti konania v prípadoch, keď skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou (napr. *Varela Assalino* proti

Portugalsku, rozhodnutie z 25. 4. 2002, č. sťažnosti 64336/01; ako aj Lauko proti Slovenskej republiky, rozsudok z 2. 9. 1998, č. sťažnosti 26138/95).

22. Čo sa týka argumentácie sťažovateľky, že v posudzovanej veci nebolo dokazovanie v správnom konaní vykonané zákonným spôsobom, pričom dôkazné prostriedky boli získané pred začatím správneho konania a sťažovateľka sa tak v správnom konaní nemohla ani brániť a vyjadriť sa, ústavný súd odkazuje na sťažovateľke známe body 44 a 49 a nasl. napadnutého rozsudku. V tejto časti najvyšší správny súd opakovane podrobne ozrejmil, že skutkový stav bol náležite zistený a tiež bol dostatočne preukázaný záver o porušení zákona zo strany sťažovateľky. Poukazujúc na príslušnú judikatúru správnych súdov, tiež ozrejmil dôvody, prečo akceptoval správnu úvahu správnych orgánov o tom, že ústne pojednávanie nebolo potrebné nariadiť. Ústavný súd poukazuje na to, že zásadnými skutočnosťami pre záver správnych orgánov a správnych súdov o preukázaní spáchania správneho deliktu sťažovateľkou podľa zákona o inšpekcii boli listinné dôkazy a technické podklady, ktoré dokazovali priebeh pracovného úrazu a jeho príčiny.

23. Podľa názoru ústavného súdu nebolo možné priznať relevanciu ani sťažnostnej námietke sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku. Odôvodnenie najvyššieho správneho súdu obsiahnuté v napadnutom rozsudku tak s poukazom na uvedené podľa názoru ústavného súdu napĺňa atribúty ústavne udržateľného odôvodnenia súdneho rozhodnutia, a preto považuje námietku sťažovateľky týkajúcu sa nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu za neopodstatnenú.

24. V súvislosti s argumentáciou o odklone správnych súdov od ustálenej rozhodovacej praxe ústavný súd konštatuje, že aj táto námietka sťažovateľky je neopodstatnená. Záver najvyššieho správneho súdu (bod 19 tohto uznesenia) plne korešponduje aj pomerne ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 10Sžo/387/2015 z 27. februára 2017, sp. zn. 7Sžo/81/2016 z 18. januára 2018, sp. zn. 10Asan/9/2017 z 27. apríla 2018 a sp. zn. 3Asan/7/2017 z 31. júla 2018), kde nenariadenie pojednávania za predpokladu dostatočne zisteného skutkového stavu veci nevedlo k vysloveniu porušenia procesných práv účastníkov konania.

25. Ústavný súd identifikoval aj značne extenzívny výklad čl. 47 ods. 2 ústavy týkajúci sa porušenia práva na obhajobu nepoučením osôb konajúcich v mene sťažovateľky o možnosti právnej pomoci pred začatím inšpekčného konania. Ústavný súd tak poukazuje na § 13 ods. 1 písm. a) zákona o inšpekcii, z ktorého nevyplýva žiadna takáto povinnosť inšpektora práce.

26. Z uvedených dôvodov napokon ústavný súd ani nepristúpil k posúdeniu, či pri spáchaní tohto konkrétneho správneho deliktu išlo o konanie, ktoré bude spadať pod pojem „trestné obvinenie“ v zmysle čl. 6 dohovoru, a to na základe splnenia tzv. Engelovských kritérií [II. ÚS 242/2020 bod 22 (porov. Engel and Others v. Holandsko, rozhodnutie EŠLP z 8. 6. 1976, bod 80)].

27. Z napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu (nadväzujúceho na právny názor krajského súdu) vyplývajú konkrétne skutkové zistenia a logické právne závery, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. Najvyšší správny súd sa vo svojom rozsudku zaoberal všetkými pre vec právne významnými skutočnosťami a dostatočne sa vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľky uvedenými v kasačnej sťažnosti. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je konzistentné, logické a jeho závery dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia

vo veci. Ústavný súd nezistil ani svojvoľný výklad či aplikáciu právnych predpisov, ktoré by zakladali jeho ústavnú neutržateľnosť.

28. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o nesprávnom právnom posúdení veci a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

29. Ústavný súd tak dospel k záveru, že námietky sťažovateľky proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu neobstoja a napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi jeho obsahom a označenými právami sťažovateľky garantovanými ústavou a dohovorom, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť porušenie označených práv po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Z tohto dôvodu odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

30. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a že rozhodnutie o zrušení napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu a o trovách konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáhala ich priznania, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2024

Robert Šorl
predseda senátu